

rigtigt at fremhæve, at det ikke blot er med Hensyn til Kommunernes Forhold — saaledes som det ærede Medlem paaviste — at det er en højst ejendommelig Liste, vi har faaet forelagt, men ogsaa angaaende Statens, thi hvis man ser i Arbejdsudvalgets Betænkning Pag. 53, da vil man under Landbrugsministeriet se et Arbejde til 150 000 Kr., som skulde omfatte 6 000 Arbejdsdage, nemlig Udermuringsarbejde med mere ved Civiletatens Materialgaard. Det er oplyst for mig, og Oplysningen er givet videre til Udvalget, at dette Spørgsmaal tvende Gange har været for i Finansudvalget, og begge Gange har man i Finansudvalget afvist dette Arbejde; der har vist kun været en ganske enkelt Røst, som har udtalt sig for, om man ikke skulde udføre det, men denne Røst tilhørte i hvert Fald ikke Flertallet i Udvalget eller Flertallet i denne Sal. Ogsaa dette lille Eksempel viser, hvilken Betydning, eller rettere hvilken ringe Betydning, man kan tillægge hele det Arbejde, som Ministeren her er kommet til Rigsdagen med.

Der blev af Ordføreren for Udvalget sagt, at der jo ikke var stillet noget Ændringsforslag, og derfor skulde han ikke komme med nogen Bemærkning ved anden Behandling. Jeg ønsker dog straks at understrege, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Slesbager understregede, at det ganske tydeligt fremgaar af Betænkningen, at Mindretallet har været villigt til en Forhandling, og enhver kan jo saa deraf slutte, hvad Aarsagen er til, at der ingen Forhandling er blevet.

Men dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Socialministers Svar paa det Spørgsmaal, som blev stillet af Mindretallet i Udvalget og afsendt af hele Udvalget, saaledes som det er Skik: om de paatænkte Arbejder ikke kunde udføres i Henhold til den bestaaende Lovgivning. Det er allerede sagt, at den højtærede Socialministers Skrivelse er meget ejendommelig, og jeg vil gerne bede ærede Medlemmer læse denne Skrivelse nøje igennem. Det, man spørger om, er kort og klart dette: Kan disse Arbejder ikke sættes i Gang efter den bestaaende Lovgivning, efter Arbejdsløshedslovens § 32? Men dette Spørgsmaal gaar Socialministeren i sit Svar fuldkommen udenom. Socialministeren siger, at han ikke har Magt til at sætte saadanne Arbejder i Gang. Nej, men hvis det foreliggende Forslag bliver til Lov, har han heller ikke en saadan Magt. Socialministeren gaar fuldkommen udenom Spørgsmaalet og siger, at Tilskud kan vel allerede

ydtes i Henhold til Arbejdsløshedslovens Regler om Nødhjælpsarbejder, men Ministeriet kan ikke anse disse Regler for tilstrækkelige, og rent faktisk er det nu en Gang saaledes, at de kun er benyttet i meget begrænset Omfang.

Naar man har læst dette Svar, som altsaa ikke er noget Svar, melder der sig straks det Spørgsmaal: Hvad er nu Aarsagen til, at Ministeren ikke, saaledes som det havde været hans Pligt efter den Lov, vi har, i Stedet for at komme med dette Forslag til Rigsdagen, har gjort, hvad han kunde, for i Henhold til Arbejdsløshedslovens Regler at faa saa meget af dette Arbejde i Gang som muligt? Og søger vi da tilbage til de Kilder, vi maa søge til for at undersøge, om man ikke fra alle Sider var nogenlunde tilfreds med den Skikkelse, som Arbejdsløshedslovens § 32 fik i Foraaret 1924, nemlig de Forhandlinger, som i Rigsdagssamlingen 1923—24 førtes saavel i det høje Landsting, hvor Lovforslaget blev forelagt først, og hvor det væsentligste Arbejde blev udført baade for at udforme en ny § 32 og i det hele taget for at skabe Enighed mellem Partierne paa dette vigtige Omraade, og Forhandlingerne her i Folketinget, saa fremgaar der vel ikke af disse Forhandlinger saa forfærdelig meget, men man vil dog se, at i det andet høje Ting har Ordføreren, Landstingsmand Stensballe, som fra alle Sider erkendes at have gjort et stort Arbejde for at samle alle i Enighed om Arbejdsløshedsloven, udtalt, at Forudsætningen for den ændrede Form af Nødhjælpsarbejdsparagraffen er den, at denne Paragraf nu i den givne Situation vil komme til at virke bedre. Under Forhandlingerne angaaende Udformningen af denne Paragraf har Konservative og Venstre, som det fremgaar af Forhandlingerne, og som ærede Medlemmer vil vide, bøjet sig for Krav fra anden Side om at lade Nødhjælpsarbejderne blive udført til fuld Betaling, og Ordføreren kan paa hele Udvalgets Vegne sige, at dette formentlig vil bidrage til, at den Modvillie, der har været mod Nødhjælpsarbejderne, navnlig i socialdemokratisk styrede Kommuner, vil forsvinde. Og kommer vi til Behandlingen af Lovforslaget her i Tinget, hvor Behandlingen var meget kort, vil vi se, at Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, slutter sig til Lovforslaget, og der fremkommer ingen Protester imod Formuleringen af § 32.

Forudsætningen ved Lovens Givelse i 1924 er altsaa, at man nu paa dette Omraade har faaet en Formulering, der fra